

Hiromi Kawakami

Jurnalul unei nopți nedesăvârșite

Traducere din limba japoneză
de Diana Tihan

POLIROM
2021

Cuprins

Când calci pe șarpe	5
Dispariție	71
Jurnalul unei nopți nedesăvârșite	115
<i>Postfață</i>	189

Căsătoria lui Hiroko cu fratele cel mare a fost anulată printr-un telefon de la Ten. În schimb, s-a aranjat căsătoria ei cu fratele mijlociu. Formalitățile fiind încheiate încă de pe vremea fratelui celui mare, Hiroko a trecut în postura de logodnică a fratelui mijlociu, care i se substituise celui mare. Și tata, și mama parcă uitaseră complet de existența fratelui mai mare, iar fratele mijlociu, la fel. Pe negândite, hamacul fratelui mai mare a fost înlăturat, astfel încât am început o nouă viață ca familie formată din patru persoane.

Odată cu schimbarea anotimpurilor, se apropia vremea festivalului local, iar mama și tata erau ocupați cu pregătirile. În sala de conferințe din centrul cartierului se discutau în fiecare seară diverse lucruri despre pregătirea evenimentului. Câte feluri de standuri. Ce fel de model să decoreze hainele participanților. Ornamente pentru pietre. Cum să stărpim insectele.

În anotimpul acela insectele se înmulțiseră peste poate și de aceea lumea din cartier se preocupa de stărpirea lor. Erau niște gândaci cât degetul mic de mari, de culoarea și forma unui gândac-rinocer în miniatură. Zburau zbârnâind de colo-colo și te înțepau. Dacă te pișcau, îți ieșea o blândă de

mărimea unei monede, care se transforma imediat într-o bășică. La rândul ei, bășica se vindeca destul de greu, ceea ce era neplăcut. Cea mai bună metodă de evitare a insectelor era să nu-ți petreci deloc timpul afară, ceea ce era evident imposibil. Festivalul avea loc în parcul din centrul cartierului și se desfășura până seara târziu. Și nu se putea organiza la interior, căci n-ar mai fi fost un festival.

S-a decis ca la ediția din acest an tata și fratele mijlociu să devină stâlpi umani și să atragă insectele. Aveau să fie unși pe corp cu o cremă cu parfum dulce, gustul mult iubit de insecte, iar după ce se adunau pe ei, puteau fi prinse toate odată. Era o bătaie de cap, fiindcă insectele nu erau atrase pur și simplu de mirosul dulce. Crema trebuia unsă pe o ființă umană, altfel era degeaba.

S-a decis, de asemenea, că Hiroko urma să vină în noaptea festivalului să privească evenimentele. Înainte de căsătorie, era interzis să te duci în cartierul viitorului soț, altul decât al propriei familii, dar pentru că fratele mijlociu avea să fie stâlp uman, i s-a acordat o permisiune specială. Hiroko și-a făcut apariția unsă din plin pe tot corpul cu o cremă antiinsecte.

— Nu era nevoie să exagerezi așa, mai ales că aveam stâlpi umani, tata și fratele mijlociu, dar poate că nu ne cunoști prea bine obiceiurile, nefiind din cartierul nostru, i-a bătut mama puțin obrazul.

Atunci Hiroko s-a înroșit rușinată.

— De acum încolo, voi fi atentă. Doar urmează să mă căsătoresc, așa că voi avea grijă, și-a cerut ea scuze mamei.

Rămași în lenjerie intimă, tata și fratele mijlociu începură să emane mireasma dulce, moment în care insectele se adunară zbârnâind să le dea târcoale. Amândoi – și tata, și fratele mijlociu – stăteau drepti și nemișcați, cu chipul împietrit într-o grimasă chinuită. Curând insectele îi acoperră complet: nu li se mai vedeau nici trupurile, nici fețele. Atunci Hiroko dădu să alerge lângă fratele mijlociu.

— Ești bine în halul ăsta?

Țipând în gura mare, încerca să se elibereze din mâinile mamei și ale oficialilor responsabili cu festivalul din cartier, ca să fugă la el. Fie că o auzeau, fie că nu, tata și fratele mijlociu își păstrau imobilitatea, erau tot drepti și nemișcați, chiar dacă insectele îi cotropiseră.

— De ce faceți așa ceva? Nu e mai bine să fie toată lumea înțepată? Țipa Hiroko cât o țineau puterile, dar nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenție.

— Dacă-i așa, atunci trebuie să devii membru al asociației de cartier și să faci o reformă radicală a sistemului, îi zise unul dintre oficialii care o țineau să nu fugă, la care ea replică cu glas trist:

— Atunci, așa am să fac. Imediat ce intru în familie, așa am să fac!

Și apoi se prăbuși.

În jurul trupului ei căzut la pământ zbârnâiau gândacii, dar mirosul puternic al cremei antiinsecte nu i-a lăsat să se apropie. Mama și cu mine am oftat în timp ce îi răcoream fruntea cu comprese.

După festival, tata și fratele mijlociu au zăcut o lună. Trupurile complet umflate le erau pline de bășici și, după ce acestea s-au spart și până li s-au format coji, au trecut patru săptămâni încheiate. Aveau coji și pe picioare, și pe mâini, și pe burtă, și pe pleoape, și pe urechi, și pe orice crâmpei de piele care fusese neacoperit. Când s-au întărit, cojile au început să-i mănânce. În ultimele două săptămâni de zăcut, s-au scărpinat întruna amândoi.

Fiindcă li se formaseră și în urechi, discuțiile la telefon cu Hiroko n-au mai fost posibile. Ten suna și întreba: „Chiar nu se poate face nimic?”. Spunea că lui Hiroko îi era atât de dor de vorbele dulci schimbate cu fratele meu, încât slăbea pe zi ce trecea. Că vocea ei pe care o auzeam la telefon devenea tot mai firavă pe zi ce trecea am băgat și noi de seamă. Chiar dacă nu mai putea vorbi cu fratele meu, Hiroko suna în fiecare zi la aceeași oră și vorbea ba despre una, ba despre alta. Fie că la capătul firului eram eu sau mama, la finalul conversației ea izbucnea mereu în plâns – ceea ce era stânjenitor pentru noi. „Oare se va putea integra în familia noastră o persoană atât de sensibilă ca ea?” ne întrebam în sinea noastră mama și cu mine, dar tăceam, fiindcă așa ceva nu era de rostit cu voce tare. Dar chiar dacă tăceam, știam amândouă foarte bine ce gândea cealaltă. Mă întrebam dacă ce făcea ca sensibilitatea lui Hiroko să fie atât de mare nu era cumva obiceiul lor de a inspira mireasmă de pătrunjel și de pelin. Sau poate era așa din cauza minivulpilor. În serile în care Hiroko plângea și suspina din cale-afară de mult, i-o dădeam fratelui meu s-o asculte la telefon, iar el era contrariat. Făcea ochii mari, ridicând pleoapele năpădite

de coji. „De ce plângi atât de mult, Hiroko?” parcă voia el să spună. „Fiindcă te iubește, nu-i așa?” ziceam eu, iar el făcea o față care parcă spunea: „Și eu o iubesc, o iubesc într-atât încât mă căsătoresc cu ea. Dar de ce trebuie să plângi dacă iubești?”. „Știu și eu?” „Ți se pare că nu e normală?” „În nici un caz, doar că ea face parte dintr-o altă familie.” Când toate cojile au căzut de pe fratele meu mijlociu și a fost din nou în stare vorbească la telefon, a sunat-o pe Hiroko, iar ea a izbucnit pe dată în plâns. Toată familia a ciulit urechile la glasul ei înlăcrimat. Printre hohote de plâns, i-a zis fratelui meu: „Te iubesc!”, iar el i-a răspuns cu voce atotștiutoare: „Așa de mult mă iubești?”. Ea i-a răspuns: „Da, atât de mult de iubesc!”, apoi a hohotit iarăși dintr-odată și și-a tras nasul. Nu încăpea nici o îndoială că în spatele lui Hiroko stătea familia ei cu urechile ciulite, la fel ca noi. Fratele meu a făcut o pauză, după care a spus: „Dragostea mea pentru tine este mai mare decât cel mai spațios apartament din cartier”. Din spatele ei s-au auzit bătăi din palme, ceea ce ne-a determinat și pe noi să răspundem cu aplauze. Am bătut așa din palme la nesfârșit, în timp ce printre aplauze răzbăteau suspinele lui Hiroko.